

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

4. Et ad argumentum ex titulo Oecumenici Concilij sumptum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

rent hanc Concilij Oecumenicis deberi reverentiam; & qui hujusmodi decretis repugnarent, pro hæreticis habebantur. Aliter se res habuit in Decretis quartæ & quintæ sessionum, illis enim non à paucis tantum hominum, sed ab integris Regnis: nec solum antequam Decreta sancirentur, sed etiam posteaquam sancita sunt, vehementer repugnatum est, nec propterea pro hæreticis habiti, ut supra ostensum; id verò manifestum signum est, non fuisse Concilium eo tempore, quo hujusmodi Decreta confecta sunt, pro Oecumenico habitum.

IV. *Opponit 4.* (a) Ut Concilium aliquod dicatur Oecumenicum, non requiritur omnes Episcopos ei interesse; sufficit omnes invitari, omnibusque patere; alioquin nullum ferè Concilium Oecumenicum fuerit, ac præsertim Tridentinum, cui nulli ex Angliæ, Scotia, Dania, Norwegia, Suecia, Ægypto, Græcia, aliisque Provincijs interfuere, quæ Romanum Pontificem haud agnoscunt; pari ergo ratione nihil obfuit Constantiensi Concilio eorum Antistitum absentia, qui Gregorio & Benedicto addicti, Joannem verum Pontificem respuebant; alioquin si istorum defectu Synodus Constantiensis Oecumenica non fuit, non ergo errores Hussij & Wicleffi pro hæreticis, damnatisque habendi sunt, quippe trium Obedientiarum Unione necdum sesuta, & incerto adhuc Pontifice. Sequetur etiam invalidam fuisse Joannis Depositionem, electionem Martini, ac omnium, qui Martino successere; id quod Cardinalis Julianus, cum Eugenij nomine Basileensi Concilio præfideret, eleganter notavit litteris ad Eugenium datis. Quòd si dicas Joannem Depositioni consensisse; facile respondebo eum consensum fuisse gravissimo metu extortum, perpetui videlicet carceris, quem Joanni nullibi locorum tuto Martinus jam paraverat, quemque ille Martini pedibus affusus Florentiæ deprecatus est, idque Aretinus (b) rerum Italicarum scriptor expressè testatur: quæ potuit igitur Depositio valida dici, quam & injusta ac usurpata potestas, & metus tam gravis extorsit? Multò minùs Bellarmini responsio sustineri potest asserentis: *Non posse quidem Concilium sine Papa nova fidei dogmata definire, posse tamen tempore Schismatis judicare, quis verus sit*

(a) Maimb. cit. ch. 22. fol. 220. (b) Leonard. Aretin. in histor. rerum Italicarum.

ſit Papa. Primò enim quis nescit in primo Constantinopolitano Concilio sancitam, ac inter fidei dogmata contra hæresin Macedonianam relatam esse Spiritûs Sancti Divinitatem, cui tamen Concilio nec immediatè Damatus, nec per Legatos præfedit? Sic etiam contra trium Capitulorum hæresin à quinta Synodo pronuntiatum est, non tantùm Vigilio non consentiente, sed etiam repugnante. Secundò nunquam in Concilio Constantiensi dubitatum est Joannem esse verum, legitimùmque Pontificem, non ergo dici potuit sententiam à Patribus non in certum ac indubium Pontificem, sed in dubium, & de quo non constabat, prolatam esse. Ac denique si quo tempore Synodus Constantiensis Joannem deposuit, Universalis & Oecumenica dici non poterat, quâ ergo potestate sententiam in eum dixit, cum omnium consensu id solùm Oecumenico, non particulari Concilio liceat?

Resp. Primò. Verum est, ad Oecumenicum Concilium non requiri, ut omnes Episcopi Concilio intersint; neque ex hoc capite quartæ, quintæque Sessionum Decreta rejicimus, sed ex illo, quòd ut supra vidimus, ac teste Cardinali Alliacensi, prima & præcipua Senatûs Ecclesiastici pars, Cardinales videlicet, aut exclusi fuerint, aut quòd idem erat, capita rerum agendarum ad eò occultata, ut deliberare illis non liceret. Deinde, quòd illi, qui Concilio non adfuerant, non solùm non hæretici, aut *miseræ Christianitatis reliquie* essent (ut quinque Regnorum populos Maimburgus pro solita modestia appellat) sed & Catholici & maximo numero, ac sapientiâ, imò sanctitate celebres; & tamen Concilium pro Oecumenico non haberent, nec ejus Decretis alligari se crederent, ad eò ut Hispanica Natio alijs Nationibus ac Cardinalium Collegio approbantibus, protestata sit, se *Decretis Concilij, qua ante Unionem Obedientiarum facta erant, non alligari*; idque ut dixi non solùm tres aliæ Nationes non improbârunt, verùm etiam positivè acceptârunt, suæque protestationi inseruerunt, quam ex Gestis Concilij fideliter conscriptis, & in quatuor Manuscriptis repertam Schelstratus (a) verbatim recitavit, nôsque supra libavimus. Ipsum quoque Concilium Gregorio, & Benedicto seu potiùs Benedicti Obedientiâ petentibus, titulo Oecumenici abstinuit, permisitque Concilium

R 3

(a) Schelstr. in Dissertat. Antwerp. fol. 6. & in Romana fol. 255.

cilium iterum indici, perinde ac si ante Unionem non legitime indictum, nec Oecumenicum fuerit, ex quibus omnibus, multisque alijs, & non ex sola Episcoporum absentia, collegimus, tempore quartæ & quintæ sessionum Concilium Constantiense Oecumenicum dici non potuisse, quæ uti patet de alijs Concilijs dici non possunt.

Secundò. Errores Hussij & Wicleffi, quod attinet, verum est, illos ante trium Obedientiarum Unionem damnatos hæresis esse; at non sequitur idè pro hæreticis non esse habendos; quamvis enim Concilium tunc Oecumenicum non fuerit, at postèa jam Unione composita, Oecumenicum evasit, & Martinus V. Sessione quadagesimâ quintâ in Bulla confirmatoria Concilij omnes Wicleffi, & Hussij errores sigillatim recensens, eos *sacro approbante Concilio* condemnat, ac hæresis notat, adjungitque, *se omnia & singula determinata, conclusa, & Decreta in materijs fidei per Concilium Constantiense Conciliariter tenere velle, ipsaque sic conciliariter facta approbare, & ratificare.* Nihil ergo timendum, ne errores Wicleffi impune abeant, quippe à Concilio, cum jam Oecumenicum esset, & capiti Unitum, damnati; ac etiam ab ipso Martino Summo Pontifice, cujus vel sola auctoritas, etiam remoto Concilio rebus fidei decidendis sufficiens omninò est, ut supra ostensum.

Tertiò. Depositionem Joannis quod attinet, ea valida fuit: tum, quia non constabat esse verum, & indubitatum Pontificem, duobus alijs eandem dignitatem magno rationum ac Clientum numero sibi vendicantibus; tum etiam, quia Joannes consensit spontè liberèque; sciendum enim est, Joannem ter in sententiam Depositionis consensisse, videlicet die 24. Maij Anno 1415 in Oppido Cellæ, quando videlicet liber, omnique metu solutus Papatui renuntiavit, rogatusque totius Concilij nomine à quatuor Cardinalibus, de Urfinis, Cameracensi, de Thallanco, Sallutiarum, & Florentino sententiæ acquievit propediem ferendæ. Verba Joannis sunt. *Ego Joannes Papa XXIII. prædicta de mandato meo per alium scripta approbo, confirmo, ac spontè & liberè volo adimplere cum effectu.* Rursus die 29. Maij sess. 12. Lata est in Joannem sententia, qui acquievit, atque ex abundantia renuntiavit. Ita habent Gesta Constantiensis Concilij in quatuor Manuscriptis, & acta ejusdem

dem Concilij à quatuor Protonotarijs conscripta, ac etiam edita. Ac tandem cum metu perpetui carceris à Martino parati in Ligures aufugisset, liber, nullòque metu impulsus iterum renuntiavit, si Aretino credendum est, quem Maimburgus citat quidem, sed malà fide, ijs videlicet silentio præteritis, quæ nocere poterant malæ causæ. Sic enim Aretinus: *Dum apud Ligures esset & sui juris, sive conscientiâ ductus, sive quod desperabat aliquid proficere posse, sponte sua Florentiam venit, & sese pedibus Martini subiiciens, eum ut Pontificem verum, & unicum recognovit.* Idemque Aretinus Martinum alloquens: (a) *Joannes Pontifex, de cuius Depositione propter vim adhibitam multi dubitabant, securitate atque fiducia hujus loci Florentiam venit, tibi que se sponte sua subiecit, quo facto omnis est penitus scrupulus, ambiguitasque sublata, neque de vi ulla adhibita sollicitus esse quisquam potest, cum ipsius voluntaria in loco sibi tutissimo sit conspecta subjectio.* Audis Aretinum non semel tantum, sed sæpè contententem, Joannem sponte sua, cum esset sui juris, securitate atque fiducia Urbis florentina, nullà vi adhibitâ, sed in loco tutissimo voluntariâ subiectione Papatu cessisse. Quæ omnia efficaciter ostendunt, Joannis cessionem liberam, nullòque metu expressam fuisse; sed demus metum, quid inde sequitur? Invalidam fuisse Joannis cessionem? nullo pacto: Joannes enim tam ante, quam post Pontificatum sæpiùs promiserat, imò juramento se obstrinxerat, boni publici, Schismaticisque finiendi causâ Papatu abire, idque præstare tenebatur: metus ergo ei incussus, ut se juramento, promissisque absolveret, justus erat; at justo metu peracta omni jure subsistunt, quod legibus sæpè definitum est, & à Doctoribus communiter receptum: tantòque magis, quia Joannes dubius erat, non certus & indubitatus Pontifex; hic verò Concilio subjacet tanquam legitimo Magistratui, de quo in Jure Cæsareo l. 3. §. *sed vim ff. quod metus causa*, ita legimus: *Vim accipimus atrocem, & eam, quæ adversus bonos mores fiat; non eam, quam Magistratus intulit, scilicet jure licito, & jure honoris, quem sustinet.* Nihil ergo probant, quæ de metu Maimburgus memorat.

Quartò. Contendit Maimburgus, posse res fidei à Concilio sine consensu Pontificis definiri, sed nihil magis à vero, doctrinâque Patrum alienum dici potest; id alibi demonstravimus, estque expressa Nicolai primi sententia: (b) *Non, inquit, dicatis in causa pie-*

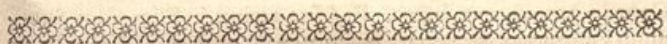
tatis

(a) Leonard. Aretin. in hist. sui temp. (b) Nicolaus I. epist. 8.

tatis non eguisse vos Romana Ecclesia, que collecta Concilia sua auctoritate firmat, & sua moderatione custodit. Unde quadam eorum, qui consensum Romani Pontificis non habuerunt, valetudinem perdidit. Taceo multa alia, quae alibi reperies: (a) nec obstant, quae de Concilio primo & quinto Constantinopolitano Maimburgus opponit: nam primum quod attinet, certum est auctoritate Damasi Pontificis convocatum, & ab eodem confirmatum esse, id enim ex gestis (b) Damasi, ejusdemque epistola apud Theodoretum, & libello Photij, ac etiam Divi Gregorij auctoritate clarius est, quam ut negari possit; quamvis nec alia confirmatione opus fuerat, cum idem Damasus Papa iudicium Synodi Constantinopolitanae praeveniens, Sabellij, Macedonij, & Eunomij opiniones praedamnaverit, dirasque & anathemata in eorum haereses dixerit, ut habetur Tomo primo Conciliorum ante Synodum Constantinopolitanam: quid ergo confirmaret jam olim confirmata, imò Concilio praescripta? falsum igitur est, quod Maimburgus pro certo supponit, videlicet, Concilium Constantinopolitanum sine Pontificis Romani consensu dogmata fidei sanxisse. Sed illud aequè falsum, videlicet: *Haereses trium Capitularum non solum non assentiente, sed etiam invito Vigilio Pontifice à Synodo Constantinopolitana confixas esse.* At certum est, quaestionem de tribus capitulis citra fidem stersisse, nec eos, qui aut negabant, aut asserabant, haeresis notatos esse; id in historia Ecclesiastica tam certum est, ut persuaderi non possim ignorasse Maimburgum; qui enim tam communia & vulgata ignoraret, qui etiam arcana ostentat, alijque inaccessa? Ergo ut dixi causa trium capitularum testibus Gregorio, & Pelagio Pontificibus, imò toto ferè Occidente nihil ad fidem spectabat, quod alibi fuisse ostensum. Errores enim Theodori, Theodoret, Ibæque omnes Catholici detestabantur: is de Personis erat, an videlicet pro haereticis damnatisque habendi essent, quos Synodus Chalcedonensis absolverat, ut enim non continuò est pictor, qui pingit; cum saepè casu & ignorantia artis id fiat, ut in annulo Pyrrhi: ita non continuò haereticus, qui haeresin docuit. Audi S. Gregorium: (c) *De illa, inquit, synodo,*

(a) V. Regal. Sacerdot. lib. 2. (b) Gesta Damasi apud Baron. ad ann. 381. Theodoret. lib. 2. c. 22. Photius in libello de 7. Synod. S. Gregorius l. 6. epist. 125. (c) S. Gregor. lib. 3. epist. 37. & lib. 3. epist. 2. & Pelag. II. ep. 2. ad Eliam.

quæ Constantinopoli facta est, scire vos volo, quia in ea de Personis tantummodo, non autem de fide aliquid gestum est. Et alibi de iisdem tribus Capitulis loquens: Postquam talis scissura pro nulla facta est, justum fuit, ut sedes Apostolica curam gerat. Et Pelagius II. vocat quæstionem superfluum. Certum ergo est, quæstionem trium capitulorum intra metas fidei stetit, totumque ferè Occidentem, qui eorum damnationi subscribere renuerat, nunquam pro hæretico habitum esse. Ubi simul observes, quibus modis, quàmque ab honesto alienis fulcire suam causam Maimburgus conetur. Probandum susceperat, posse sine consensu Pontificis res fidei à Concilio defini: id verò ut persuaderet, exemplis opus erat: sed vera haud suppetebant, quid ergo consilij? falsa subornantur; Damasus, Vigilus producuntur; falso quidem uterque iudicio, sed tamen fallendis Lecto-ribus opportuno; quotus enim quisque aut tempore, aut libris abundat quærendæ ac evolvendæ veritati?

§. VI.

Respondetur ad auctoritatem Basileensis Concilij, & Universitatis Parisiensis.

SUMMARIÆ.

1. Respondetur ad auctoritatem Basileensis Concilij.
2. Frustra Ecclesia Gallicana Auctoritatem in auxilium vocari, imò eam pro Pontifice stetit multis exemplis ostenditur, ac etiam confessione ipsius Maimburgi.
3. An ex eo, quòd totum sit majus sua parte, concludatur, Concilium esse supra Papam? ubi cavillationes Maimburgi refutantur.
4. Insignis Maimburgi fallacia in citando Pij II. testimonio.